

„ROCK FILARMONIA“ TEATRULUI DIN ORADEA

Vreme de aproape 20 de ani, numele lui Florian Chelu (da, el este chitaristul care s-a dus la Păltiniș, la Constantin Noica, să-i demonstreze că și „pletoșii“ chitariști citesc filosofie) a putut fi găsit pe numeroase afișe ale Teatrului de Stat din Oradea: muzică originală sau contribuții importante în spectacole de poezie și recitaluri și, se înțelege, participare totală în spectacole de revistă, cabarete sau comedii muzicale.

Nu o dată, cronicarii de teatru au remarcat fie prezența discretă dar precisă în spectacole a muzicii și interpretării lui Florian Chelu (sau Madeva, după numele dat de Noica – „singurul care a intrat în jocul onomastic“ al filosofului), fie contribuția sa dominantă, hotărâtoare în economia unui spectacol, punând în valoare, „cu un simț al dramei care ridică temperatura spectacolului la paroxism“ (A. Dohotaru), piesa lui Leonid Andreev **Spre stele**, aducând „ceva din demnitatea artelor canonice“ (Constantin Radu-Maria) în **Fluturii sunt liberi** de L. Gershe, făcându-și „datoria cu priosință“, ca întotdeauna, și în **Sânziana și Pepelea** de Vasile Alecsandri, sau, în fine, interpretând, chiar, „chitaristul“ din **Diogene câinele** de Dumitru Solomon.

De doi ani, iată, Florian Chelu a făcut posibilă nașterea unei noi și originale forme artistice: Rock Filarmonia. Această ctitorie, cum îi place să spună, a adus săli pline cu un public de la 7 la 70 de ani, iubitor de Beatles, Rolling Stones, Doors, Santana, John Lennon

sau Elvis. Ultimul concert, „Give Peace a Chance“ – comemorare „Hiroshima 50“ – a avut loc în spațiul de vis din Parcul Muzeului Țării Crișurilor, unde „3 000 de tineri au cântat și s-au bucurat de pace“, cum scria un gazetar local. Actorii Ileana Iurciuc și Daniel Vulcu au recitat din Eugen Ionesco, Ioan Alexandru sau Miron Radu Paraschivescu, iar Sorana Luncan a recitat în limba japoneză, în traducerea lui Tiberiu Suci, poezia „Durere“ de Vasile Voiculescu. O seară superbă, de neuitat. O șansă, încă una, oferită păcii și bune-înțelegeri între oameni. Aici, în vestul

țării, atât de aproape de zonele sârbești, unde mor zilnic oameni și războiul nu se mai termină...

Felicitări, Florian Chelu! Și sperăm că prima ta dramatizare, **Rugați-vă pentru fratele Alexandru** (după lucrarea omonimă a lui C. Noica), a cărei premieră absolută a avut loc în 31.03.1995, tot la Muzeul Țării Crișurilor, își va afla într-o bună zi regizorul potrivit. De pe acum îți urăm „La mulți ani“ cu ocazia împlinirii a 20 de ani de teatru și-ți dorim multe, multe „ctitoriri“!

ELISABETA POP

AM AUZIT ȘI AM CITIT SEMNALUL

PUBLICAȚIE BIMESTRIALĂ A UNITER

La cea de-a doua apariție, publicația bimestrială a UNITER, „Semnal teatral“, își precizează profilul, dovedindu-și utilitatea în spațiul relativ blajin al revistelor de specialitate. În editorialul primului număr, directorul revistei, Marian Popescu, anunță și enunță un program: „dincolo de uzitata consemnare curentă și cronică sau interviu – spre relația Teatrului cu Societatea și Cultura“. Deocamdată, lucrul cel mai interesant din cele două numere este sesizarea (prin interviuri, dezbateri și articole polemice) a situației critice prin care trece instituția teatrală ca atare. Din convorbirile pe care Marian Popescu le poartă

cu regizorul Silviu Purcărete (nr.1) și cu regizorul Alexandru Dabija (nr. 2) și din ancheta realizată de Remus Andrei Ion (nr. 2), în care creatorii dar și administrația răspund la întrebarea „Ce se întâmplă în teatrul românesc?“, se poate alcătui lista aproape completă a disfuncțiilor într-o perioadă în care se renunță cu greu la ceea ce a fost, pentru un viitor nesigur. Necesitatea menținerii instituțiilor teatrale subvenționate nu este doar un răspuns la o problemă socială, ci și o garanție pentru valorificarea unor proiecte artistice de durată. Curajul dovedit de unii creatori de a se lansa în proiecte teatrale